

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0021204523
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gizela Majerčák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:0021204523.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gizely Majerčák a členov senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Aleny Mikovej v právnom spore žalobcu: Inprega, a.s., Bratislava, Karpatské námestie 10A, IČO: 47 811 498, zást. advokát JUDr. Martin Kostrej, Michalovce, Cyrila a Metoda 3, proti žalovanému: A. A., A., B. C. XX, IČO: 00325490, o 159 554,46 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č. k. 19C/22/2021 – 225 z 29. júla 2022

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v merite veci, ako aj v závisiacom výroku o trovách konania.

Žalovanému proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce ako súd prvej inštancie (ďalej aj len ako „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví žalobu zamietol, žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania a zamietol tiež návrh žalobcu na prerušenie konania. Rozhodol tak o žalobe na peňažné plnenie v celkovej výške 159 554,46 € s príslušenstvom za žalované obdobie 1.1.2019 - 30.9.2021, z toho 13 609 € titulom vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie verejných priestranstiev občanmi mesta bez právneho dôvodu za obdobie 14.10.2019 – 14.10.2021, a to vo vzťahu k pozemkovým parcelám CKN – p. č. 2969/21 a p. č. 5285/2, zastavané plochy a nádvoria po odpredaji ich časti od 12.3.2018 spolu vo výmere 878 m² a vo zvyšku (145 945,46 ako 159 554,46 mínus 13 609) titulom peňažnej náhrady za výkon zákonom č. 66/2009 Z. z. zriadeného práva žalovaného ako vlastníka miestnych komunikácií zodpovedajúceho vecnému bremenu zaťažujúce pozemky v k. ú. A. pod týmito stavbami špecifikované v žalobnom návrhu, a to jednak titulom ich vlastníctva (od 12.3.2015 pozemok EKN - p. č. 2072/1 vo výmere 861 m², na ktorého časti vo výmere 450 m² sú postavené cesty a chodníky vo vlastníctve žalovaného; od 12.8.2014 pozemky CKN - p. č. 5329/9 vo výmere 286 m², p. č. 5329/10 vo výmere 241 m² a p. č. 5328/2 vo výmere 514 m², na ktorých sa nachádzajú obdobné pozemné komunikácie vo vlastníctve žalovaného; od 12.12.2014 pozemky EKN - p. č. 2744 vo výmere 397 m² a p. č. 2747/4 vo výmere 202 m², ktoré spolu s parcelami EKN – p. č. 2691, 2692, 2695, 2706, 2708, 2625, 2626, 3005, 5362/4 a 5366/3 spolu vo výmere 6626,62 m² v prírode predstavujú pozemky, na ktorých sú vybudované pozemné komunikácie, ktoré podľa §3d zákona č. 135/1961 Zb. sú vo vlastníctve žalovaného a Košického samosprávneho kraja; vychádzajú z trhovej ceny nájmu, ktorá podľa odborných zistení žalobcu v rokoch 2018 - 2021 u obdobných pozemkov v danej lokalite bola 7,75 €/m²/rok; miestne komunikácie a cesty II. triedy sú vybudované na parcelách EKN – p. č. 2744, 2747/4, 2691, 2692, 2695, 2706 a 2708, pričom z celkovej ich výmery na časť zastavanú komunikáciami vo vlastníctve žalovaného pripadá 904 m²; na parcelách EKN – p. č. 2625, 2626, 3005, 5362/4 a 5366/3 spolu vo výmere 4607,625 m² sa nachádzajú výlučne cesty a chodníky ako pozemné komunikácie patriace žalovanému) a jednak ako postupník titulom postúpenia pohľadávok ich vlastníckmi

voči žalovanému (zmluva z 28.9.2021 na 13 772,66 €, resp. zmluva z 31.8.2021 na 100 359,11 €, a to vo vzťahu k pozemkom EKN – p. č. 2691, 2692, 2695, 2706, 2708 za obdobie 1.1.2019 - 28.9.2021, CKN – p. č. 5362/4, 5366/3 za obdobie 1.12.2018 – 31.12.2019 a EKN – p. č. 3005, 2626, 2625 za obdobie 1.1.2019 – 31.8.2021).

2. Pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že žalobca je vlastníkom pozemkových parciel, ako tvrdí v opisnej časti žaloby a tiež že je aj postupníkom peňažných pohľadávok vlastníkov pozemkov D. E. F., resp. G. A. ako postupcov na základe zmlúv z 28.9.2021 vo výške 13 772,66 €, resp. z 31.8.2021 resp. vo výške 100 359,11 €.

3. Nárok uplatnený titulom peňažnej náhrady za výkon zákonom zriadeného práva žalovaného ako vlastníka stavieb (miestnych komunikácií) zodpovedajúceho vecnému bremenu zaťažujúcemu pozemky špecifikované v žalobnom návrhu právne posúdil podľa príslušných ustanovení zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky (ďalej aj len ako „zákon č. 66/2009 Z. z.“). S poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 ustálil, že náhrada za zákonné vecné bremeno podľa §4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. ako majetkové právo je jednorazová a premlčí sa vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe počítanej od účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. od 1.7.2009, kedy dané právo sa mohlo vykonať po prvý raz (§101 o. z.). Vzhľadom na to, že žaloba na súde bola uplatnená 15.10.2021 (správne 14.10.2021 – pozn. odvolacieho súdu), uzavrel, že sa tak stalo po márnom uplynutí tejto premlčacej doby a pretože žalovaný premlčania sa dovolal, premlčané právo žalobcovi nepriznal.

4. Vo zvyšku (vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie verejných priestranstiev) žalobu zamietol s odôvodnením, že aj keď takto uplatnené nároky oprávnených osôb sú prejednané ako oprávnené, žalobca tento svoj nárok nepreukázal; predložený geometrický plán sa netýka sporných parciel CKN č. 2969/21 a CKN č. 5285/2 a geodetickú dokumentáciu k parcelám EKN - 2744, 2747/4, 2691, 2692, 2706, 2708 a 2695 žalobca predložil bez bližšieho skutkového vymedzenia jej vzťahu k tvrdým verejným priestranstvám na parcelách CKN – p. č. 2969/21 a 5285/2, pričom podľa jeho vlastných tvrdení ide o výpočet podielu miestnych komunikácií a ciest II. triedy nachádzajúcich sa na pozemkoch EKN - p. č. 2692, 2695, 2706, 2708, 2691, 2744 a 2747/4, t. j. táto sa netýka verejných priestranstiev.

5. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil zásadou úspechu víťaznej strany v spore, ustanovenou v §255 ods. 1 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku, čo do jeho zamietavého výroku, žalobca podáva odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. S poukazom na to, že tvrdenia strán, ktoré v konaní neboli účinne popreté, sa považujú za nesporné, procesnému postupu a meritórnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vytyka, že žalovaný nenamietal proti skutkovým tvrdeniam žalobcu, že parcely p. č. 2969/21 a č. 5285/2 sú verejné priestranstvá a uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie týchto parciel žalobcovi preto patrí. Vo vzťahu k druhému nároku vytyka, že žalovaný namietal len rozsah miestnych komunikácií na p. č. 2692, 2695, 2706, 2708, 2691, 2744 a 2747/4.

7. Odvolateľ súdu ďalej vytyka, že nezaujal vecný postoj k jeho argumentom vo vyjadrení z 24.3.2022 a len formálne odkázal na uznesenie NS SR vo veci 8Cdo/17/2019. Zároveň poukazuje na to, že návrhy na vyslovenie protiústavnosti §4 zákona 66/2009 Z. z. a §6 ods. 1 zákona 639/2004 Z. z. rozhodnutiami pléna ústavného súdu boli odmietnuté len z procesných dôvodov, pričom ústavný súd zdôraznil povinnosť všeobecných súdov vykladať všeobecne záväznú právnu normu v súlade s ústavou, tzn. ak prichádzajú do úvahy rôzne výklady, uprednostniť ten, ktorý je v prospech základných práv osôb. Odkazom na obsah nálezu ústavného súdu vo veci PL. ÚS 38/95 a na druhú vetu jeho nálezu vo veci PL. ÚS 4/2000 o určení orgánu, ktorý je oprávnený uskutočniť nútené obmedzenie vlastníckeho práva namieta, že zákon č. 66/2009 Z. z. takýto orgán neurčuje a podľa neho nemôže preto dôjsť k premlčaniu práva na zaplatenie jednorazovej náhrady, ak vlastník pozemku nevie, kde má byť daný nárok uplatnený. V odvolacej replike nespornosť rozsahu verejného priestranstva p. č. 2969/21 vo výmere 540 m² a p. č. 5285/2 vo výmere 338 m² dokumentuje rozhodnutiami Okresného súdu Michalovce a rozhodnutiami odvolacieho súdu z predchádzajúcich konaní, pričom ich rozsah podľa neho nebol sporný ani v tomto sporovom konaní.

8. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. V celom rozsahu nesúhlasí s dôvodmi odvolania a poukazuje na to, že jednak už vo vyjadrení k žalobe jasne a zreteľne zdôraznil, že zákonné predpoklady pre vznik požadovaného bezdôvodného obohatenia žalobca nešpecifikoval dostatočne a jednak žalobca sa nezúčastňoval pojednávania, na ktorých žalovaný opakovane namietal absenciu dôkazov vo vzťahu k tomuto nároku, pričom reálnu výmeru verejných priestranstiev žalobca ani dosiaľ nepreukázal.

9. Žalovaný, ktorému odvolacia replika žalobcu bola doručená 21.10.2020, nevyužil svoje zákonné právo a odvoláciu dupliku k nej nepodal. Žiadna zo strán ďalšie podanie vo veci neurobila.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo (§34 a §355 a nasl. CSP o odvolaní) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

11. Rozsudok v napadnutom zamietavom výroku je vecne správny, odvolací súd postupom podľa §387 ods. 1 CSP preto ho potvrdil.

12. Rozsudok na Krajskom súde v Košiciach verejne bol vyhlásený 26.6.2024 o 10.15 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 210/II. poschodie, trakt D. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku od 20.6.2024 boli zverejnené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na jeho webovej stránke (§219 ods. 1 a 3 za použitia §378 ods. 1 CSP).

13. Odvolanie žalobcu nesmerovalo proti zamietnutiu jeho návrhu na prerušenie konania, tento výrok nadobudol preto právoplatnosť a nebol preto predmetom odvolacieho prieskumu. Predmetom odvolacieho prieskumu bol iba zamietavý výrok rozsudku v merite veci a tiež závisiaci výrok o trovách konania (§367 CSP).

14. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa §365 ods. 1 písm. b) (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), písm. f) (súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam) a písm. h) (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) CSP, o ktorých odvolací súd dospel k záveru, že tieto nie sú naplnené.

15. Po oboznámení sa s obsahom predloženého spisu, s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie a tiež s dôvodmi odvolania odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dokazovanie v prejednávanej veci vykonal v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad ustanovených v §191 ods. 1 CSP, z týchto dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, správne a úplne zistený skutkový stav podriadil pod správnu právnu normu, ktorú aj interpretoval v súlade so zmyslom a účelom zákona, rešpektujúc ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil. Konanie súdu prvej inštancie netrpí nedostatkom procesnej povahy a netrpí ani vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. Napadnutý rozsudok z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je plne akceptovateľný, presvedčivý, jasný a zrozumiteľný. V odôvodnení rozsudku súd dal odpovede na všetky relevantné otázky a argumenty strán, ktoré mali pre vec podstatný význam, správne a presvedčivo objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby všeobecný súd sa stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, aby sa riadil ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ako ani právo na to, aby vo veci rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami a rovnako jej nevyplýva ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (judikatúra ústavného súdu vo veciach IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

17. Predmetom konania sú dva nároky. Ohľadom náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva titulom zriadenia vecného bremena zákonom č. 66/2009 Z. z. žalobca sa domáha opakovaného plnenia

za obdobie od 1.1.2019 - 30.9.2021 vychádzajúc z trhovej ceny nájmu jednotlivých pozemkov v predmetnej lokalite za uvedené obdobie. Sporným v konaní nebolo právo žalovaného užívať pozemky vlastnícky patriace žalobcovi (resp. postupcom), a to titulom práva zodpovedajúceho vecnému bremenu zriadeného zákonom č. 66/2009 Z. z., ktorého obsahom o. i. je držba a užívanie pozemkov pod stavbou, ktorá prešla z vlastníctva štátu v danom prípade na obec, a to až do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Žalovaný v konaní nespochybnil nárok žalobcu na náhradu za toto obmedzenie jeho vlastníckeho práva, bránil sa však, že tento mu patrí ako jednorazová náhrada, a nie v konaní uplatňovaná náhrada formou opakovaného plnenia, že nárok je premlčaný a tiež, že tento patrí len prvému vlastníkovi, t. j. vlastníkovi v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., ktorým žalobca nie je.

18. Samotný zákon č. 66/2009 Z. z. otázku akejkoľvek náhrady za nútené zaťaženie pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky nerieši, rozhodovacia prax dovolacieho súdu v tejto otázke, odobrená aj judikatúrou ústavného súdu, je však ustálená. V zmysle tejto náhrady za nútené obmedzenie vlastníctva zaťaženého pozemku vecným bremenom vo verejnom záujme zriadeným zákonom, na rozdiel od skoršej rozhodovacej praxe okresných a krajských súdov, je jednorazová a ako majetkové právo patrí len tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. k 1.7.2009; premlčacia doba na jeho uplatnenie je preto trojročná a plynie od účinnosti daného zákona.

19. Aktuálna a ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu ohľadom problematiky riešenej aj v tomto súdnom spore nie je pritom tvorená len jeho uznesením z 30.11.2020 vo veci 8Cdo/17/2019, z ktorého záverov súd prvej inštancie pri rozhodovaní danej veci vychádzal a správnosť právnych záverov ktorého odvolateľ namietal, ale táto je tvorená aj ďalšími rozhodnutiami najvyššieho súdu. Táto je tvorená napr. jeho rozsudkami najvyššieho súdu zo 14.4.2016 vo veci 3Cdo/49/2014 a z 24.3.2015 vo veci 7Cdo/26/2014, v ktorých dovolací súd konštatoval, že «finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa §23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno.» «Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľnú“ aj ústavný súd v jeho uznesení vo veci IV. ÚS 227/2012» a nič na tom nezmenili ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu vydané vo veciach, v ktorých posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (I. ÚS 474/2013, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011). Pritom v zmysle záverov uznesenia najvyššieho súdu z 26.1.2022 vo veci 1 Cdo/99/2019, «ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa §23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa §4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenia vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov.»

20. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu okrem tu zmienených je tvorená aj jeho ďalšími rozhodnutiami pojednávajúcimi o jednorazovom charaktere nároku vlastníka pozemku na odplatu za vecné bremeno vzniknuté na základe zákona č. 66/2009 Z. z., ktorý vznikol zároveň s účinnosťou daného zákona a najvyšší súd v nich jednoznačne a bez výnimky preferuje priznanie tejto náhrady ako jednorazovej, tak napr. aj vo veci toho istého žalobcu, kde tento uplatňoval tie isté nároky za tie isté pozemky (vrátane vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie tých istých pozemkov ako verejného priestranstva občanmi obce), ako v tu posudzovanom súdnom spore, len za iné žalované obdobie (1Cdo/171/2021).

21. Vychádzajúc z argumentácie obsiahnutej aj v citovaných rozhodnutiach dovolacieho súdu, ktoré prešli testom ústavnosti záver súdu prvej inštancie o nemožnosti priznania náhrady za nútené

obmedzenie vlastníckeho práva opakovane až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom upraveným v zákone č. 66/2009 Z. z., pretože táto má jednorazový charakter, ako aj o premlčaní nároku žalobou na súde uplatneného dňom 14.10.2021 je nepochybne v súlade s aktuálnou ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

22. Vzhľadom na zhora uvedené právne závery dovolacieho súdu, v zmysle ktorých nárok na náhradu za vecné bremeno je len jeden a patrí tomu vlastníkovi zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, t. j. v danom prípade k 1.7.2009 ako ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., bez ohľadu na to, či žalobcom požadovaná náhrada za zaťaženie pozemkov v jeho vlastníctve zákonným vecným bremenom „in rem“ je jednorazového charakteru alebo nie, zamietnutie uplatneného nároku žalobcu v posudzovanom prípade je vecne správnym rozhodnutím aj z dôvodu, že žalobca vlastníkom sporných pozemkov, za ktorých zaťaženie zákonným vecným bremenom nárok na náhradu žalobou uplatňuje, toto svoje vecnoprávne postavenie titulom kúpy nadobudol až k 12.12.2014, 12.3.2015, resp. 12.3.2018, a teda toto svoje postavenie vo vzťahu k predmetným pozemkom k 1.7.2009 nemal. Žalobou uplatnené právo na náhradu za zriadenie vecného bremena žalobcovi preto nepatrí, keďže u neho skrz nadobudnutia vlastníckeho práva až po 1.7.2009, nejde totiž o nútené obmedzenie jeho vlastníckeho práva, pretože on do tohto právneho vzťahu, kde pozemky zákonným vecným bremenom zaťažené už boli, na základe uzatvorených kúpnych zmlúv vstúpil dobrovoľne po tom, čo zákon č. 66/2009 Z. z. už nadobudol účinnosť. Je preto nepochybné, že žalobca už pri nadobudnutí sporných pozemkov do svojho vlastníctva musel mať vedomosť, že sporné pozemky sú obmedzené právom žalovaného vyplývajúcim zo zákonného vecného bremena, ktorému zodpovedá právo vlastníka stavby sporné pozemky držať a užívať a žalobca musel preto vedieť, že formálne bude síce ich vlastníkom, ale pretože tieto sú zastavané miestnymi komunikáciami, svoje vlastníctvo nebude môcť užívať inak, ako ostatní užívatelia miestnej komunikácie, uvedené sa malo preto odraziť v kúpnej cene predmetných pozemkov.

23. Pokiaľ ide o pohľadávky žalobcovi postúpené zmluvami z 28.8.2021 a 31.8.2021, pretože E. F., resp. G. A. ako postupcovia a vlastníci právo na náhradu za zriadenie vecného bremena voči žalovanému neuplatnili, resp., ako vyplýva zo záznamov katastra nehnuteľností ako verejného registra, vo vzťahu k niektorým zo sporných pozemkov rovnako nejde o vlastníkov, ktorí toto právo vôbec mohli uplatniť, keďže títo svoje vlastníctvo k nim rovnako nadobudli až po 1. júli 2009 (k p. č. 2692 a 2695 titulom kúpnej zmluvy pod V-1396/12 z 2.7.2012, k p. č. 5362/4 a 5366/3 titulom kúpnej zmluvy pod V-1617/12 z 30.7.2012 a k p. č. 3005 titulom kúpnej zmluvy pod V-3/12 z 30.1.2013), buď došlo k premlčaniu ich práva a už sa ich nemôže úspešne domáhať žalobou na súde, resp. toto ich právo, z rovnakých dôvodov, ako u žalobcu, ktorý svoje vlastníctvo k sporným parcelám rovnako nadobudol až po 1.7.2009, ani neexistovalo.

24. Z dôvodu, že na nárok žalobcu uplatnený z tohto právneho dôvodu nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 66/2009 Z. z., zároveň sú irelevantné aj odvolacie námietky žalobcu o nedostatočnom, povrchnom odôvodnení právnych úvah súdu prvej inštancie týkajúcich sa dôvodov, prečo počiatok plynutia premlčacej doby stotožnil s okamihom nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., že zákon č. 66/2009 Z. z. ani neurčuje orgán, ktorý by bol oprávnený nútené obmedzenie vlastníckeho práva uskutočniť a keďže žalobca ako vlastník preto ani nemohol vedieť, kde si právo na zaplatenie jednorazovej náhrady má uplatniť, nemohlo preto dôjsť ani k premlčaniu tohto jeho práva, odvolací súd sa nimi preto hlbšie, než ako to zhora v tomto odôvodnení zmienil, ani nezaoberal, keďže pre žalobcu, ktorý nie je aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie nároku titulom náhrady za zaťaženie sporných pozemkov právom žalovaného zodpovedajúcim jeho vecnému bremenu zriadeným zákonom č. 66/2009 Z. z., a to z dôvodu, že k 1.7.2009 nebol vlastníkom sporných pozemkov buď sám alebo nimi neboli ani postupcovia Koval' a Merkl, resp. z dôvodu, že títo svoje právo neuplatnili vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ich zodpovedanie v tomto spore je bezpredmetným.

25. Pokiaľ ide o nárok titulom bezdôvodného obohatenia, námietky odvolateľa, že tento nebol/nemal byť medzi stranami v konaní sporným, obstoja len sčasti, a to pokiaľ ide o základ tohto nároku. O tomto na základe rovnakých skutkových tvrdení žalobcu týkajúcich sa tej istej rozlohy verejného priestranstva na tých istých pozemkoch v jeho vlastníctve, len za iné žalované obdobie, totiž dňom 9.6.2022 právoplatne a pre strany preto záväzne (§228 ods. 1 CSP) bolo rozhodnuté v inom súdnom spore (11C/14/2019), v ktorom žalobe v rozsahu nároku uplatneného titulom vydania bezdôvodného obohatenia za bezdôvodné užívanie tohto majetku žalobcu obyvateľmi žalovaného mesta ako verejného

priestranstva bolo v celom rozsahu vyhovené a tak tento hmotnoprávny vzťah medzi stranami raz a navždy bol vyriešený ako zodpovednostný právny vzťah z bezdôvodného obohatenia. Ten istý nárok z toho istého právneho vzťahu tých istých sporových strán nemôže byť preto súdom inak posudzovaný ani v prebiehajúcom súdnom spore sp. zn. 19C/22/2021 len preto, že ide o nárok za iné žalované obdobie. Súd v tomto konaní je viazaný prejudiciálnym účinkom právoplatného rozsudku súdu vydaného v konaní 11C/14/2019, a to bez ohľadu na to, či daný rozsudok (nie) je správnym rozhodnutím aj podľa hmotného práva. Z týchto dôvodov základ nároku titulom vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie toho istého verejného priestranstva v tom istom rozsahu, ako v konaní 11C/14/2019, len za iné žalované obdobie nemohol byť preto otáznym ani v tomto sporovom konaní sp. zn. 19C/22/2021.

26. Rovnaké závery však nemožno vzťahovať už na výšku tohto uplatneného nároku. Z dôvodu, že ide o iné žalované obdobie, ako v konaní 11C/14/2019, súd, ani sporové strany neboli viazané tým, v akej výške daný nárok súd žalobcovi priznal v tomto inom konaní, ktorá pre procesnú pasivitu žalovaného v danom spore nakoniec ani nebola spornou. V prebiehajúcom sporovom konaní žalovaný však už hneď pri prvom úkone vo veci samej, vo vyjadrení z 22.12.2021 k žalobe, v rámci jeho bodu III. označenom ako „k bezdôvodnému obohateniu“ popri tom, že žalobca nešpecifikoval zákonné predpoklady pre vznik bezdôvodného obohatenia, výslovne nesúhlasil ani s výškou takto uplatňovaného nároku argumentujúc, že nie je zrejmé, či žalobcom zmienené odborné zisťovanie objektívne prihliadalo na skutočnosť, že pozemky sú zastavané cestným telesom, resp. že sú považované za verejné priestranstvo a dožadoval sa preto, aby žalobca v spore predložil dôkaz, ktorý by objektívne a nestranne podporoval určenie výšky náhrady za účelom prehodnotenia jeho vypracovania žalovaným a zaujatia jeho vecného stanoviska k nemu.

27. Z uvedeného jednoznačne preto vyplýva, že odvolacia námietka žalobcu o nespornosti jeho skutkových tvrdení vzťahujúcich sa k nároku žalobou uplatneného titulom vydania bezdôvodného obohatenia neobstojí, výšku nároku uplatneného z tohto titulu žalovaný v spore totiž účinne poprel (§151 ods. 2 CSP). Skutkové tvrdenia žalobcu o výške takto uplatneného nároku súd prvej inštancie správne preto vyhodnotil ako sporné a správne preto pristúpil k vykonávaniu dokazovania aj ohľadom tohto nároku. Pretože žalobca na žalovaným takto účinne popreté skutkové tvrdenie žalobcu o výške uplatneného nároku v súdnom procese nereagoval predložením dôkazu preukazujúceho opodstatnenosť v spore požadovanej výšky bezdôvodného obohatenia za žalované obdobie, záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcom, ktorý viedol k zamietnutiu žaloby, odvolací súd považuje v celom rozsahu za správny.

28. Z týchto dôvodov odvolacie námietky odvolateľa v celom rozsahu neobstoja, pretože nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Odvolací súd postupom podľa §387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny preto potvrdil vrátane záväsiaceho, správneho a zákonného výroku o trovách konania založeného na zásade úspechu strany v spore (§255 ods. 1 CSP).

29. Pretože ide o rozhodnutie, ktorým konanie sa končí, odvolací súd postupom podľa §396 ods. 1 CSP rozhodol aj o trovách odvolacieho konania (§262 ods. 1 CSP), a to v súlade so zásadou úspechu ustanovenou v §255 ods. 1 CSP a vo veci v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov v zmysle §262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Vzhľadom na uvedené okolnosti prípadu odvolací súd nevidel priestor na rozhodnutie o trovách konania aplikovaním §257 CSP čo i len sčasti v prospech neúspešného žalobcu.

30. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné, ak jeho rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

S výnimkou prípadov ustanovených v §429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).